

Angelica Lambru

Căsuța lui Snowie

Povești cu o Pisică
și

doăzeci și două de borcane cu dulceață

Ilustrații de Sorin Mihai Bârgăoan

Lebăda Neagră

Iași, 2020

Cuprins

Căsuța lui Snowie sau Douăzeci și două de borcane cu dulceață	9
Dulceață de mandarine Castelul De-Unde-Nu-Te-Mai-Întorci	13
Dulceață de nuci africane Planta cea periculoasă	25
Dulceață de zmeură Iacob Karo, cățelul mângălit și micuța fereastră de hârtie	29
Dulceață de piersici Cele trei fire de păr de aur ale ȩriașului Părdaur	35
Dulceață de mure Stăpânul Pădurii	46
Dulceață de smochine verzi Adevărata și miraculoasa poveste a Mărțișorului	50

Dulceață de cîrmale	
Încercarea sultanului Harun al Kebal	62
Dulceață de mere verzi	
Viermișorul care aproape reușise să scufunde o corabie	67
Dulceață de coacăze	
Găinușa cea roșie	71
Dulceață de frați	
De ce se ascunde iepurele în fundul vizuinii	75
Dulceață din flori de salcâm	
Regele cu picioare murdare	79
Dulceață de cireșe amare	
Pajura imperială	84
Dulceață de rodii	
Chiril și cocorul	87
Dulceață de căpșune	
A murit Gandharva Sen!	91
Dulceață de afin	
Vânătorul și vulpea	94

Dulceață de struguri	
Bijuteriile deșertului	97
Dulceață de lămâie	
Punctul de echilibru	100
Dulceață de trandafiri	
Furtul mirosurilor culinare	104
Dulceață de vișine	
Înțelepciunea prețuiește mai mult decât bogăția	107
Dulceață de prune	
Salem și cuiul	111
Dulceață de pere	
Treii întrebări	115
Dulceață de kaki	
Semănătorul de curnali	119
În loc de „Noapte Bună”	123

Căsuța lui Snowie

saù

Doăzeci și două de borcane cu dulceață

Tu nu știi...

A fost odată

O căsuță fermecată

Și-n căsuță o fată mică,

Un pisoi și o bunică...

(Otilia Cazimir, Poveste de omăt)

Îi deschidem Poarta în Ziua de Crăciun, binecuvântata zi a Nașterii Domnului, cu lumina colindelor înstelându-i Bradul. Are de toate Căsuța noastră Fermecată: are Brăduț frumos împodobit, un cămin în care duduie focul, o masă așternută cu bunătăți, care își schimbă înfățișarea pentru fiecare și un divan mare, plin de perne pufoase, numai bune să se lase pe ele căpșoare adormite de copii. Mai are Căsuța un Fotoliu adânc și serios, în care se va pierde silueta Povestitorului. Dar mai ales și mai ales, are Căsuța o stăpână cu blană pufoasă,

mers răsfațat și ochi albaștri ca marea cea mai limpede dintre toate apele pământului! O cheamă Snowie; fetița cu codițe i-a spus așa fără să o cunoască, după descrierea prietenului care i-a adus-o în dar și care-i promisese o pisică albă. Pe vremea aceea, Snowie era un pui cu urechi cam lungi, ochi mari și trupușor speriat, mereu gata să se ascundă. Apoi, s-a dovedit că blănița îi era argintie ca a vulpilor dintre zăpezi, dar n-a mai contat! A început povestea noastră de iubire, în care ea, adevărata Regină a Căsuței, inspiră, luminează și veghează toate *Gândurile din Fotoliu*.

Poftiți, intrați, Ușa e deschisă, mereu va rămâne astfel! Fiecare pătrunde într-o căsuță numai a lui, aceasta este Vraja Casei noastre: e a tuturor și a fiecăruia în parte. Își schimbă înfățișarea după chipul, asemănarea, dorința și imaginația Oaspeților. Doar Povestitorul pare că rămâne același. E doar o părere: nici El nu e Unul singur, ci poate fi Bunicuța ta, fetiță cu gropițe în obraji, sau Bunicul tău, ștrengarule cu șapca întoarsă. Poate fi Mama sau Tata, Sora sau Fratele, Mătușa sau Unchiul, ori, pur și simplu, Prietenul. Intrați, luați loc și pregătiți-vă sufletele pentru Poveste...

Îngăduiți-mi doar să-mi potrivesc ochelarii pe nas. Se știe că niciun Povestitor adevărat nu e în stare să citească fără o pereche de ochelari serioși, cu rame negre. Tocmai am băut un ceai cald, cu miere, ca să-mi pregătesc vocea pentru lungul drum de la literele cărții la privirile voastre strălucitoare. Am desăguța fermecată lângă mine, zăresc deja colțul primei povești care se zbate, nerăbdătoare, să iasă și să-mi sară în brațe, ca să fie citită. Neiscodite și nechemate, poveștile vin după bunul lor plac, din toate colțurile lumii, iar dacă unora dintre voi vi se par cunoscute, să nu întoarceți chipul de la ele.

Cu toții știm că adevărata plăcere o simțim atunci când ascultăm Povestea a doua oară și a treia oară... Stați fără grijă, însă, în Căsuța noastră nimic nu trece pentru totdeauna. Timpul e doar un fel de bilet pe care-l arătăm la ușa oamenilor mari, ca să ne lase să visăm liniștiți.

Odată citite, Poveștile vor trece pe raftul verde, de lângă fereastră, ca niște borcane cu dulceață parfumată și vă vor aștepta pe voi să le deschideți, să le gustați, să vă amintiți aroma primei lingurițe luate pe furiș. Și totul va începe din nou, a Doua Oară...

Prima Poveste nu mai are răbdare, împunge în perna Fotoliului. E din ținutul îndepărtat al Spaniei și miroase puternic a mandarine tocmai culese. Vino, Snowie, și cuibărește-te pe Fotoliu! Să începem, deci!

Dulceață de mandarină

Castelul De-Unde-Nu-Te-Mai-Întorci

1. *Frații gemeni*

A fost odată ca niciodată, că de n-ar fi, nu s-ar povesti, au fost odată doi frați gemeni, foarte chipeși, care semănau ca două picături de apă. Trăiau la marginea râului și nimeni nu știa de unde au venit. Fuseseră găsiți de o femeie, în grădina ei, în mijlocul unor flori minunate, răsărite și ele din senin. Grădinăreasa s-a întors acasă cu copiii și cu florile, iar din petale a făcut o licoare parfumată pe care a păstrat-o în două șipuri bine închise. Când i s-a întors bărbatul de la pădure (era un harnic tăietor de lemne), i-a povestit cum îi găsise pe copii și au hotărât împreună să-i oprească la ei, în ciuda sărăciei în care se zbăteau. I-au crescut, iubindu-i ca pe proprii lor fii, până când, după câțiva ani buni, tinerii s-au gândit că le-a venit vremea să plece în lume.

— Dragii noștri fii, le spuse grădinăreasa când sosi ceasul despărțirii, noi v-am crescut și v-am iubit ca pe copiii noștri; suntem bătrâni, așa că vom rămâne aici, așteptându-vă să vă întoarceți. Luați, adaugă, în timp ce le întindea sticlutele cu apa de flori, una pentru fiecare, să le aveți, dacă vreodată